

YouTube-link: <https://youtu.be/8tSpE3GDqEg>

[DDS 93, v. 2b]

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!«

Lukasevangeliet 2,1-

14

Mødet med det **overnaturlige** er ofte noget, vi er bange for. Væk fra det velkendte og ud i det ukendte. Vi finder det mystisk eller okkult; men set fra Guds synsvinkel er det måske det mest naturlige, der kan ske? Det skete i dé dage, så kan det også ske igen: At der kommer et tegn fra himlen, om det så er i form af en ny vaccine, eller det kan være forlængst afdøde der giver os et tegn, et vink, en pludselig følelse af at dér hvor de er, lever de som **engle**.

Men **englene**, når de kommer til jorden, kan det føles overrumplende overnaturligt.

Bibelen rummer flere eksempler på at dét at møde en engel kan være **frygteligt**: Kvinderne i den tomme grav påskemorgen, præsten Zakarias i templet, som skulle blive far til Johannes, jomfru Maria, som skulle føde Guds søn. Og endelig hyrderne på marken nu i nat. Alle blev de bange.

Der er masser at være bange for, og vi voksne kan også være det. Men i aften skal frygten pakkes væk. For hver gave, vi får og pakker ud, pakker vi alt det vi er bange for, ind. Og det er helt i orden. Vi pakker frygten ind i glæde og mørket ind i lyspapir. Denne aften er det OK at fortrænge noget, feje det ind under juletræstæppet.

I alle andre prædikener, end juleprædikenen, ville jeg sige, at den slags var at leve på en livsløgn, og andet i den dur (eller snarere: mol). Men i aften er der ingen moltoner, i nat er mørket som lyset. Fra himmel til jord (og tilbage igen) lyder englesang i fuldtonende durklange, kun glæde og fred, ingen frygt og uro og stress. Og skulle der snige sig noget af den slags ind i sindet, er der alligevel håb. For hvis hårdtarbejdende hyrder ude på marken kan få engle at se, så kan vi også. Vi er nemlig lige som dem, altså hyrderne, travlt optagede af at sørge for hver vores lille flok. Og dét er helt naturligt. Men husk, at den store glæde skal være for *hele folket*, en overnaturlig glæde, så vi må begynde i det små, dér, hvor vi ikke passer lige så godt på hinanden som Guds hellige engle passer på os.

I "Et barn er født..." er der i næstsidste vers en slående formulering: "**da vorde engle vi som de**. *Vi som de*. Det er i kort form julens budskab. Afstanden mellem himmel og jord, engle og mennesker, overvindes. Gud bliver som én af os.

Så hvis vi går rundt med et englekompleks og mener, at de helst skal stå hellige og ubesmittet af denne verden, så er dét ikke noget, Gud har fundet på. Han lod i stedet englene komme helt herved og møde os, lige der hvor vi er, for at bange mennesker som os kunne høre deres ord: Frygt ikke!

Så vidt vi tror, er der i nat engle på jord. Lyset skinner i mørket og freden bor i urolige hjerter, ikke fordi vi *kan* frembringe det, men fordi Gud *vil*. Det er med hans velbehag, at julefreden når helt ind, dér hvor det gør ondt, for at det skal gøre godt, for at alt det frygtelige skal blive vendt til glæde, her og nu, i denne nat, én af årets allerlængste og mørkeste.

Så når en engel kommer til os i mørket med det glædelige budskab fra Gud (om miskundhed, nåde, fred og glæde), så er det aldrig frygteligt, men netop glædeligt. Derfor:
Glædelig JUL

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid,
og i al evighed. AMEN.

Indsamling til kirkens SOS-barn Sina i Cambodia via MobilePay nummer 38361

Lad os bede...

Seidelins kollektbøn til Juledag (første tekstrække) → Fadervor...

[DDS 104, v. 5-10]